

ALICE SMITS

Onderzoek

Alice Smits kijkt in haar onderzoek naar de manier waarop in de kunst de relatie tussen natuur en cultuur – die aan de basis ligt van onze visie op hoe de mens zichzelf positioneert – wordt vorm gegeven. Een van de uitgangspunten van dit onderzoek is het essay *The Three Ecologies* van Felix Guattari, waarin hij zoekt naar nieuwe sociale en esthetische praktijken van het zelf in relatie tot de ander: “The ecological crisis is a political, cultural and social one, calling for an eco-sophy as well as an eco-art, as a political, social and cultural revolution able to reorient the objectives of production, the forms of organization, the ways of being together”. Ze wil zich in dit onderzoek richten op onze primaire relatie met de aarde, namelijk land. Vanaf eind jaren zestig wanneer voor het eerst de aarde te zien is als wat Buckminster Fuller ‘spaceship earth’ noemde, als een geheel object, verandert de relatie tot onze planeet. In de kunst is natuur niet meer slechts een onderwerp, maar wordt er direct in en met de natuur gewerkt om nieuwe ervaringen en praktijken te ontwikkelen. In de land art van de jaren zeventig was er nauwelijks nog sprake van een romantische vlucht in de natuur, maar werd de complexe relatie tussen natuur en cultuur vanuit diverse artistieke strategieën in beeld gebracht. Inmiddels is de context van de samenleving en parameters van deze discussie getransformeerd. In dit onderzoek wil Smits onder meer kijken naar wat we kunnen leren van Smithsonian en andere historische praktijken door een kritisch onderzoek te doen naar de huidige relatie tussen kunst en ecologie. Land art wordt daarmee als een discours gezien; een culturele constructie binnen specifieke historische en politieke contexten waarin de verandering in artistieke ideeën, vormen, technologieën, communicatie, etc. bekeken wordt in een poging de grenzen van de wereld opnieuw te definiëren. Steeds meer kunstenaars werken aan een herdefiniëring van het begrip natuur vanuit een diversiteit aan praktijken die te maken hebben met land, aarde, ruimte, territorium en landschap waarin natuur beschouwd wordt als een levend ecosysteem waar de mens en zijn technologieën deel van uit maakt. In het voorgestelde tijdvak Antropoceen, waar voor het eerst menselijke geschiedenis samenvalt met geologische transformaties, wordt klimaatsverandering aangegrepen om de fundamenteën van de moderniteit onderuit te halen en nieuwe vormen van kennis, agency en organisatie te ontwikkelen waarbij de scheiding tussen

natuur en cultuur, object en subject niet langer stand houdt. De samenwerking tussen natuur- en geesteswetenschappen staat in het centrum van deze ontwikkeling om een nieuwe wereldvisie op te bouwen.

Doel van dit onderzoek is nieuwe esthetische strategieën, waarin hedendaagse ecologische politiek ontwikkelt wordt in artistieke praktijken rond land, in kaart te brengen. Het onderzoek is gekoppeld aan een curatorial project [Zone2Source](#), een tentoonstellingsplatform waar kunstenaars uitgenodigd worden in paviljoens in het Amstelpark om projecten te ontwikkelen waarin opnieuw wordt nagedacht over relaties tussen mens, natuur en technologie. Het concrete resultaat van dit onderzoek zal de vorm krijgen van een publicatie en mogelijk een symposium.

Related posts:

1. [Unfinished Systems of Non-Knowledge \(Part 1\)](#)